

Сл. Генчевъ.

ПО ЕЗЕРОТО ВИКТОРИЯ-НИАНСА.

(Изъ дневника на единъ английски пжтешественикъ).

Най-после получихме толкова очакваната лодка. Тя бѣше обикновенъ дървенъ трупъ, вътрешността на който бѣ издълбана. Съ голѣмъ свределъ азъ пробихъ на борта на лодката нѣколко дупки, отчупихъ нѣколко клони, наврѣхъ краищата имъ въ дупките и всичко това покрихъ съ трѣстика. По такъвъ начинъ се образува нѣщо като каюта.

Купихме отъ негритѣ птици и сушена риба, влѣзохме въ лодката и тръгнахме на пжтъ. Придружаваха ме старейшина на селото и още трима негри; останалитѣ се разбѣгаха и изпокриха отъ страхъ да не ги накараме да гребатъ.

Преди да тръгнемъ, старейшина ми поиска нѣколко мѣниста. Той се хвърли въ водата, за да умилостиви невидимитѣ духове на езерото.

Първиятъ день плавахме отлично. Езерото бѣше гладко като огледало, небето безоблачно, гледката великолепна. Ние плавахме край източния брѣгъ на езерото. Брѣгътъ бѣше ту пѣсчливъ, покритъ съ трѣва и цвѣтя, ту надъ самата вода се издигаха високи скали, между които на много мѣста въ тѣсни долини, течаха малки рѣки и растѣха красиви палми. Всичко това, като въ огромно чисто огледало, се отразяваше въ езерото.

Въ водата плаваха голѣми стада бегемоти. На На нѣколко пжти мене ми се искаше да стрелямъ и убия единъ отъ тѣхъ, но се въздържахъ, защото никой отъ насъ не ядѣше месото му.